

บทที่ 88 : ความโศคร้ายในความโศคร้าย

ฟีด มอออออ!

เสียงพ่นลมหายใจ และเสียงร้องของสัตว์อสูรกระหึ่มถึงระดับสามสิบทำเอาทุกคนขนลุกชู แอ้มพวกมันยังมีกันเป็นร้อยๆตัว แต่ละตัวใช้ขาหน้าตะคุ้ยพื้นเตรียมวิ่งเข้าใส่พวกเขาแล้วด้วย

“วิ่งงงง!” ถึงขยะเปียกปิดฝาร่องบอกเสียงดังลั่น เมื่อเห็นสัตว์อสูรกระหึ่มถึง ตัวที่ดูเหมือนจะเป็นจำฝูง วิ่งนำลูกฝูงของมันเข้าใส่กลุ่มของชาวหลง ซึ่งยืนกระจุกกันอยู่ตรงกลาง ทุกคนต่างวิ่งหนีกันไปคนละทิศทาง ทำให้สัตว์อสูรกระหึ่มถึงแตกกลุ่มวิ่งตามแต่ละคนไป แต่คนที่ถูกตามมากที่สุดก็คงหนีไม่พ้นคราโก้ เพราะเขาดันสวมชุดเกราะสีแดงทั้งตัว กับเจ้าหางไฟที่มีร่างกายสีแดงราวกับเปลวเพลิง

“โวย ทำไมมันวิ่งตามฉันมากกว่าคนอื่นๆพะ!” คราโก้ร้องลั่น เมื่อหันไปเห็นว่ามีสัตว์อสูรกระหึ่มถึงตามหลังเขามามากกว่าคนอื่นถึงสองเท่า

“กรี๊ดดด! ช่วยด้วยดอกท้อวิ่งเร็วๆแบบพวกพี่ไม่ได้นะ” ดอกท้อร้องเสียงหลง เมื่อเหล่ากระหึ่มวิ่งไล่ถล่มมาถึงตัวเธออยู่รอบร่อ แอ้มเสื้อผ้าของเธอก็เป็นสีแดงด้วยเหมือนกัน

“ดอกท้อ!” ชิคฟรีดรีบวิ่งเข้าไปช่วยน้องสาวที่ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แม้แต่จะร้ายเวทต่างๆ สักฝูงกระหึ่มเอาไว้ก็ตาม

“ชุดเธอนะดอกท้อ ทำให้สัตว์อสูรเพศผู้อ่อนแอลงได้ไม่ใช่หรือไง!” คราโก้ตะโกนเสียงดังลั่น เพื่อเตือนความจำให้เด็กสาว

“ได้เนะมันก็ได้ละ แต่น้องไม่มีจังหวะจะใช้มันนี่นา กรี๊ดดด มันจะขวิดน้องแล้วนะ ช่วยด้วยยย!” ดอกท้อร้องลั่น เมื่อกระหึ่มถึงตัวที่อยู่หน้าสุดของกลุ่มกัมหัวลงต่ำ เตรียมจะขวิดเธอ

“หางไฟบินขึ้นไปสิจะมัววิ่งกับฉันทำไม!” คราโก้ส่ายหัวกับความฉลาดน้อยของหางไฟที่ดันแหกปากร้องเสียงหลงพร้อมทั้งวิ่งตามเขามาไม่ห่าง มันทำท่านึกได้เมื่อถูกเตือนสติ ก่อนจะกระพือปีกโฉบบินขึ้นไปบนท้องฟ้า ท่าทางคล่องใจราวกับได้ยกภูเขาออกจากอก

“เชื่อเขาไหมละนั่น...” โอเลียงพูดด้วยความรู้สึกอึ้ง

“กลุ่มเราจะมีใครเต็มสักคนไหนนะ!” ถึงขยะเปียกๆที่วิ่งอยู่ข้างๆโอเลียงส่ายหัว

“ถ้าจะมีใครในกลุ่มเราที่ไม่เต็มที่สุดก็เอ็งนั่นแหละ...” โอเลียงส่ายหัวพูดเบาๆกับตนเอง เพราะไม่อยากให้เพื่อนรักได้ยิน

วาเลนไทน์กับเอเดนที่มีความว่องไวเป็นเลิศ เพราะเป็นนินจาด้วยกันทั้งคู่ สามารถวิ่งไปถึงต้นไม้ใหญ่ได้โดยไม่มีรอยขีดข่วน ส่วนชาวหลงและบริวารของเธอก็ตั้งหลักสู้กับเหล่ากระหึ่มถึงได้อย่างสบายๆ เพราะแค่จิ้งกับฮิสะยังไม่กลับคืนเป็นวิญญาณหมดทั้งร่าง

“ชิคราต้องตั้งหลักสู้บ้างนะ ไม่งั้นได้วิ่งกันเหนื่อยแน่!” คราโก้ตะโกนบอกชิคฟรีดที่เข้าไปช่วยดอกท้อ

“อืม ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน!” ชิคฟรีดตอบกลับมา

“ดีละ! หางไฟพ่นไฟสกัดกระหึ่มที่วิ่งตามพวกเรามาที!” คราโก้ร้องบอกหางไฟที่บินคุมเชิงอยู่บนท้องฟ้า ซึ่งมันก็รีบสนองตอบความต้องการของเจ้านาย ด้วยการพ่นไฟกราดเป็นทางยาวขวางกลุ่มกระหึ่มที่วิ่งตามเจ้านายของมันมาทันที

“เนื้อกระหึ่มย่างก็ไม่วานะ!” ถึงขยะเปียกปิดฝากล่าวขึ้น เมื่อเดินเข้ามาสมทบกับคราโก้ และชิคฟรีดแล้ว

“ลุยกันเถอะ!” ชิคฟรีดว่า แล้วหันไปมองกระหึ่มตัวแรกที่กำลังวิ่งผ่านช่องเล็กๆ ซึ่งไม่มีไฟลุกไหม้เข้ามา

“อ้อ!” ทุกคนตอบรับ แล้วหันไปเผชิญหน้ากับกระทิงอีกอย่างไม่หวั่นเกรง เพราะมีหางไฟคอยคุ้มเชิงอยู่บนท้องฟ้าให้

เสียงฝีเท้าของกระทิงถึกลับรื้อยๆ ตัวดังสนั่น ประกอบกับเสียงของการต่อสู้อย่างดุเดือดจนพื้นสะเทือน ทำให้ผู้เล่นที่อยู่รอบนอกทุ่งแห่งนั้น ซึ่งมีลักษณะเป็นแอ่งชะง่อมองด้วยความตกใจ บางคนถึงกับวิ่งหนีตาเล็ดไป เพราะคิดว่าพวกกระทิงมันคุ้มคลั่งไล่ชีวิตผู้เล่นมั่วซ้ำอีกแล้ว

“ใครวะมันกล้าไปกระตุกหัวกระทิง งานนี้ตายศพไม่สวยเหงๆ” ผู้เล่นคนหนึ่งที่ยืนดีสัตว์อสูร อยู่ใกล้ๆ กับทุ่งกระทิงกล่าวขึ้นด้วยความรู้สึกของขวัญ

“จะใครก็ช่างมันเถอะ แต่พวกเรารีบออกไปจากบริเวณนี้ดีกว่า คราวที่แล้วที่วิ่งหนีตาเล็ดกันมารอบนี้แล้วนะ เพราะดันมีไอบ้าหน้าโหนไม่รู้ไปแหย่กระทิงพวกนั้นจนคลั่ง แล้ววิ่งออกมาจากทุ่ง ไล่ชีวิตผู้เล่นมั่วไปหมด” ผู้เล่นสองที่อยู่กลุ่มเดียวกันกล่าวอย่างหวาดระแวง

“เหอะๆ นั่นสิ คนอื่นๆ ก็ออกไปจากบริเวณนี้กันหมดแล้วด้วย” ผู้เล่นหนึ่งพูดจบก็รีบสังหารสัตว์อสูรที่เขาสู้ด้วย แล้วพากันออกไปจากบริเวณนั้นทันที

“เฮ้ย! คุณนั่นมันมังกรนี่นา!” ผู้เล่นคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น เมื่อหันไปเห็นหางไฟบินวนเวียนอยู่เหนือทุ่งกระทิง

“มังกรสีแดงสด มีหนามแหลมคมอยู่ทั่วร่างกาย แลมีที่ปลายหางยังมีเปลวไฟลุกโชติช่วงอยู่ตลอดเวลา... ไม่คิดแน่มันคือแรมมอนสเตอร์มังกรลูกไฟแน่นอน!” ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าวขึ้นอย่างตื่นเต้น ทำให้ทุกคนหันไปมองเขากันเป็นตาเดียว ก็พบว่าเขาคือนักข่าวจากสมาคมนักข่าว และช่างเขียนนั่นเอง

“อะไรนะ นายว่านั่นเป็นแรมมอนสเตอร์หรือ?” ผู้เล่นหลายคนที่ได้ยินคำพูดของผู้เล่นนักข่าวคนนั้น ต่างเริ่มสนใจจะกลับไปดูเหตุการณ์กระทิงตื่นกันมากกว่าที่จะวิ่งหนีกันบ้างแล้ว

“ไม่คิดแน่มันมีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่บริเวณภูเขาไฟที่ยังคุกรุ่นอยู่เท่านั้น ไม่เข้าใจเลยว่ามันมาโผล่ที่ทุ่งกระทิง ใกล้ชายแดนเมืองหลวงขนาดได้อย่างไร!” ผู้เล่นนักข่าวคนนั้นกล่าวอย่างตกตะลึง พร้อมทั้งยกกล้องขึ้นถ่ายรูปหางไฟไปด้วย

“มันอาจจะหิวอยากกินอะไรแปลกๆ ที่แถวที่อยู่มันไม่มีก็ได้เนะ” ผู้เล่นคนหนึ่งเสนอความคิดเห็นขึ้น

“เรื่องนั้นฉันไม่สนหรอก แต่ขอไปดูมันใกล้ๆ หน่อยดีกว่า บางทีอาจจะจับมันมาเป็นสัตว์เลี้ยงได้ก็ได้เนะ!” ผู้เล่นอีกคนกล่าวขึ้น พร้อมทั้งวิ่งกลับไปยังบริเวณทุ่งกระทิงอีกครั้ง

เมื่อมีผู้นำ ก็ย่อมมีผู้ตาม เหล่าผู้เล่นทั้งหลายที่อยู่บริเวณนั้นต่างวิ่งตามผู้เล่นคนแรกกลับไปยังทุ่งกระทิง โดยไม่สนใจว่าจะโดนกระทิงถึกลับในทุ่งนั้นไล่ชีวิตอีกหรือไม่ ตอนนี้พวกเขาสนใจแต่มังกรลูกไฟที่กำลังบินจวนเจียนไปมาบนท้องฟ้าเหนือทุ่งกระทิงเท่านั้น

“เหอะๆ ตามไปด้วยดีกว่า มีผู้เล่นเฮโลกันไปขนาดนี้ เราคงไม่ช่วยโดนกระทิงถึไล่ชีวิตหรอก!” ผู้เล่นนักข่าวคนนั้นพูดจบ ก็วิ่งตามผู้เล่นคนอื่นๆ มุ่งหน้ากลับไปยังทุ่งกระทิงด้วยเช่นกัน

คิมหันต์วิ่งไปหลบบนต้นไม้แล้วลงมือถ่ายภาพการต่อสู้ของคนอื่นๆ อย่างเฝ้ามอง เอเดน และวาเลนไทน์เข้าไปร่วมในการต่อสู้ เพราะเห็นว่าเพื่อนๆ ต่างบักหลักสู้ ขางหลังถูกกดดันอย่างหนัก จนถอยห่างออกไปนอกวงเพียงคนเดียว แต่ความโชคร้ายของพวกเขายังไม่หมดเท่านั้น เมื่อทุกคนดันเกิดอาการอาชญา แขนขา สะดุดก้นหิน หรือหลบการโจมตีไม่พ้นอยู่ตลอดเวลาของการต่อสู้ สถานะของซูดเซ็คซ์สคิวิบัสก็ทำงานได้ไม่ได้อย่างที่ควรจะเป็น ทำให้ทุกคนต่างเหนื่อยหอบกับการต่อสู้ครั้งนี้เป็นอย่างมาก

“มันอะไรกันพะ อยู่ดีๆ แขนก็ชาขึ้นมาเสียเลย!” ถึงขะเข็ญกับอุปสรรคอย่างอ่อนแรง

“ตายแล้ว คุณติดกลับมาใช้ไหนเนีย มามะให้พี่ๆช่วยนะจ๊ะ” ผู้เล่นเกมอีกคนที่ เป็นเพื่อนกันตรงเข้ามาอ้อมข้างหลังทันที โดยไม่รอให้เธออนุญาตเลย

“ปอยนะ อ๋ามาตะต้องฉันนะ” ขางหลงร้องลั่น พร้อมทั้งปิดมือผู้เล่นหญิงคนนั้นออกไปอย่างไม่ไยดี แต่แทนที่เจ้าหล่อนจะโกรธ กลับมองขางหลงด้วยสายตาหลงแบบสุดๆ เพราะเสียงแหลมเล็กแบบเด็กๆ และท่าทางหยิ่งๆของขางหลงมันช่างน่ารักเสียเหลือเกินในสายตาพวกเธอ

“กรี๊ด! น่ารักที่สุด” ผู้เล่นสาวๆในกลุ่มซึ่งคิดว่ามีไม่ต่ำกว่าสิบคนร้องกรี๊ดเสียงดังลั่น แล้วแย่งกันเข้ามาอุ้มขางหลงทันที เด็กน้อยขางหลงเห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งหนี แต่ก็ไปชนเข้ากับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งวิ่งมาทางนี้พอดี

“โอย!” ขางหลงร้องลั่น ร่างเล็กๆล้มลงกับกระแทกกับพื้นเต็มเปา คนที่วิ่งชนเธอก็ล้มลงมองก่อนจะย่อตัวลงมาเผชิญหน้ากับเธอ พร้อมทั้งขมวดคิ่วถามว่า

“นี่เจ้าหนูวิ่งยังงไม่มองทางเลย ฉันกำลังรีบๆอยู่นะ ได้ยินไหมเสียงสาวๆร้องลั่นกันออกขนาดนั้นนะ”

“นายก็อย่ามองทางเหมือนกันแหละ ม่ายต้องมาโทษกันเขยนะ!” ขางหลงทำตาขวางตอบกลับไป แต่ก็ต้องตกใจที่คำพูดของตนเองฟังดูน่าขันสิ้นดี ทั้งเล็กแหลม และขานคางอีกต่างหาก

“โหตัวแกนี้กล้าเถียงผู้ใหญ่เระะ พ่อแม่นายอยู่ที่ไหนหะ จะจับมาสั่งสอนเสียให้เจ็ด!” ชายคนนั้นว่า ท่าทางตะลึงอยู่ไม่น้อยที่เด็ก 3 ขวบพูดมาถึงขนาดนี้

“โหลกพี เดี่ยวนี้อัพเกรตมาหาเรื่องเด็กแทนแล้วหรือครับ?!” ลูกน้องของชายคนนั้นกล่าวขึ้นอย่างทิ้งๆ

“ไอ้แกมาขึ้นชื่ออะไรตรงนี้ รีบไปดูสิว่าน้องๆเขาร้องโวยวายกันเรื่องอะไร!” ชายที่ถูกเรียกว่าลูกพี่ๆ พร้อมทั้งอุ้มขางหลงขึ้นมาด้วย

“ปอยนะ ฉันม่ายไปกะนายหยอก!” ขางหลงร้องลั่นเมื่อถูกอุ้มขึ้นมา เด็กน้อยพยายามดิ้นเพื่อให้หลุดจากมือของชายหนุ่ม ทว่าร่างกายเล็กๆก็มีแรงเพียงแค่นี้ก็ถอยชายหนุ่มออกมาได้นิดนึงเท่านั้น

“ใครที่กล้ามาหาเรื่องท่านโอโรออนคนนี้ต้องได้รับโทษ แม้จะเป็นเด็กน้อยน่ารักอย่างนายก็ไม่มียกเว้น! ฮีฮีฮี” โอโรออนหัวเราะร่า แล้วเดินตามปลาเก๋ามุ่งหน้าไปที่ท่าแข่งสุดๆไป

“ฮือฮือ คิทินะ เควีจาง ฮีสะจางอยู่ไหนกานน้ำ....” ขางหลงบ่นเสียงเบา เพราะไม่อาจจับขึ้นโอโรออนได้ เนื่องจากร่างของเธอเป็นเพียงเด็กสามขวบเท่านั้นเอง